

die kostbare en nuttelooze schijnvertooning, die ook tot het verleden behooren, aan de kaak gesteld. Deze liederen hebben soms een goedhartig karakter, zooals b.v. het volgende :

DE KLEPPERMAN.

Zoude ik voor den klepper vreezen?
 O, die afgeleefde man
 Maakt dat ik gerust kan wezen,
 Veilig feesten vieren kan.
 Hoeveel bellen draaide ik af,
 Slechts geboet door ééne maf.
 Wat al glazen ingeslagen,
 Vechtpartijen, 's avonds laat,
 Nimmer kleppers, die het zagen, —
 Allen waren toch op straat; —
 Trouwe klepper, houd de wacht,
 Ik ga lollen, goeden nacht.

Anderen zijn van meer bijtenden aard, b.v. :

PROFESSOR AAN EENIGE STUDENTEN.

Ziet hier voor uw centen,
 Gij, Heeren studenten,
 Hetgeen ik dicteer;
 Gaat nu naar uw woning,
 Maar... eerst ter belooning,
 Wat splint — en niets meer.

Door geldzucht gedreven,
 Heb ik ze geschreven,
 Komt spoedig terug!
 Ik zal weêr wat zoeken
 Uit al mijne boeken,
 Copiëeren gaat vlug.

Somtijds meent men het onderdrukt hoongelach van Mefistofeles te hooren, die een heimelijk leedvermaak in de verdorvenheid dezer wereld schijnt te scheppen, zooals in de vertelling, die „de vergissing” is getiteld en aldus aanvangt:

Doris zag eens meisjes zitten,
 O, als engelen zoo schoon, enz.

De zonderlinge ontmoeting, die in dit huis van verdachte zeden tusschen